

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

met, og at husholdningsudgifterne forøgedes på grund af hustruens fraværelse fra hjemmet. Nu, da den samme finansminister som i 1946 kommer med den påtænkte varige skattereform, opretholdes vel fradraget, men man ændrer princippet og indfører en nedsættelse af hustrufradraget for de tilfælde, hvor der ikke er hjemmeværende børn, medens det forhøjes i de tilfælde, hvor der er børn.

Efter min mening er man herved kommet ind på et forkert princip, hvad jeg også forstår flere af de tidligere ordførere har ment. Den logiske begrundelse for fradraget må være at tilstræbe en ligestilling i den skattemæssige behandling mellem to ægtepar med samme samlede indtægt, hvoraf i det ene tilfælde alene den ene ægtefælle har erhvervsindtægt og i det andet tilfælde begge ægtefæller har det. Den hustru, som kan lægge hele sin arbejdskraft i hjemmet, kan derved skabe værdier af økonomisk art, der ikke beskattes og efter min mening heller ikke bør beskattes, medens den hustru, som har sin arbejdskraft beslaglagt udenfor hjemmet, ikke i samme udstrækning kan skabe disse ubeskattede værdier og forhøje familiens levestandard.

Ingen er i tvivl om, at det ægtepar, hvor alene manden tjener pengene, er økonomisk bedre stillet end det ægtepar, hvor ægtefællerne tilsammen tjener det samme beløb. Skattelovskommissionen udtaler også, at hustrufradraget snarere kunne begrundes ved, at hustruens arbejde i hjemmet er af produktiv og indkomstskabende karakter, end i de direkte ekstraudgifter, som følger med hustruens selverhverv. At bringe tilstedeværelsen af børn i hjemmet ind her er forkert. Man bør sammenligne indkomstevenen hos to ægtepar med samme indtægt og med samme børnetal, altså f. eks. to ægtepar, hvor der ingen børn er, og hvor henholdsvis begge ægtefæller og kun den ene ægtefælle har erhvervsindtægt, eller to ægtepar med 3 børn, hvor henholdsvis begge ægtefæller og kun den ene har erhvervsindtægt. Den hjemmeværende hustru har her mulighed for at opnå et værdifuldt arbejdsresultat i hjemmet, medens den udearbejdende hustru ikke har samme mulighed. At der er forskel på kvinder ligesom på mænd med hensyn til energi og dygtighed, gør det naturligt, at det vil være forskelligt, hvor meget værdiskabende arbejde den

enkelte udfører i hjemmet, men i det store og hele må man gå ud fra, at den hustru, der er hjemme hele dagen, yder et langt større produktivt arbejde der end den kvinde, som har et omfattende selverhverv. Forsørgerbyrden overfor børn, som jeg før har været inde på, lægges efter ensartede regler uden hensyn til, om en ægtefælle eller begge ægtefæller har erhvervsindtægt. Regeringsforslaget går ud på, at fradraget i ægteskaber uden børn kun skal være halvt så stort som der, hvor der er børn. Konsekvensen heraf er, at de hustruer, som har børn under 16 år hjemme, opmuntres til at tage arbejde, medens de hustruer, der ikke har børn, hemmes i deres tilbøjelighed til at tage arbejde og fristes til at blive hjemme; det kan aldrig tjene nogen samfundsinteresse; man kunne til nød have forstået det modsatte.

Når man stiller skatteforslag, bør man dog også have for øje, hvilke virkninger forslaget iøvrigt har. Det havde man åbenbart også i 1946, da man motiverede de ændrede fradragregler for de selverhvervende hustruer med, at der da var mangel på kvindelig arbejdskraft. Det er der iøvrigt stadig på mange felter; selvom der ikke var det, bør reglerne i en varig skatte-lovgivning ikke tage hensyn til øjeblikket, men tilstræbe en ordening, som hverken hemmer eller fremmer hustruens udearbejde, men blot behandler det rimeligt.

Man må endvidere undres over, at finansministeren i en venstre-konservativ regering — jeg sætter særlig streg under konservativ her — kommer med et forslag, som nedsætter fradraget fra 2 000 kr. til 1 200 kr. for en meget væsentlig del af de selverhvervende hustruer, i København har ca. halvdelen af de selverhvervende hustruer således ikke hjemmeværende børn. Når det undrer mig, er det, fordi jeg erindrer, at det konservative folkeparti i 1946 foreslog, at maksimumsfradraget skulle sættes til 4 000 kr.! Den nu foreslåede forhøjelse til 2 400 kr. svarer vel ikke til mere end stigningen i priseniveauet, og da jeg i 1946 mente, at 2 000 kr. lå i underkanten, har jeg den samme opfattelse overfor de 2 400 kr.

Jeg vil også minde om, hvad mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, sagde for lidt siden, da han henstillede til finansministeren at regne ud, hvad det beskatningsmæssigt kostede at være